

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Exomologesis, seu Confessio peccatorum quomodo facienda. xix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

rum Operum, qua tibi desunt, offer Deo patri Merita illius: offer sacratissimam Conuersationem, Passionem & Mortem ipsius: offer Merita dulcissima genitricis Marie, ac Sanctorum omnium. Ita enim fiet, ut tu qui ex te ipso miser, nudus ac pauper es, ornamentis spiritualibus mirifice decoratus appareas. Confide in Domino, innitere ei: omnem cogitatum tuum, omnemq; formidinem, quin & teipsum totum in eum humiliter proijce. Hoc enim illi gratissimum est: hoc abs te summo opere expetit: ob idq; dicit in Psalmo: Quoniam in me sperauit, liberabo eum. Non te fallat Pater tuus caelestis: non te reijciet tui amantissimus, sed proteget te. Eo autem protegente, nullus iam erit, qui nocere possit.

Psal. 54

Psal. 92

Exomologesis seu Confessio peccatorum
quomodo facienda.

Nihil efficacius ad impetrandam Dei misericordiam, quam humilis peccatorum Confessio. Et quanto magis te accusas, tanto citius absolueris. Secus est in iudicio humano: ubi qui confitetur, damnatur. Porro ne erres, ac tibi iustus falso videaris, sed teipsum penitus cognoscas, & clare perspicias: Dei praecepta in Decalogo comprehensa, ob oculos pone: & videbis te, utcumque fortasse tibi placeas, maximum esse diuina Legis transgressorem. Quaecunque autem in Decalogo mandantur, duobus his Praeceptis includuntur: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua. Et, Diliges proximum tuum, sicut teipsum. In his duobus mandatis, inquit Christus, vniuersa Lex pendet & Propheta. Exigit Dei Dilectio veram fidem & fiduciam in Dominum Deum: verum item timorem, inuocationem, & gratiarum actionem, spem, humilitatem, patientiam & perseuerantiam:

CAPVT XIX.

Matt. 22,

E atque

Tob. 4.
Matt. 7.

atque omnino totum requirit hominem, cor, animam, vires omnes, & sensus omnes: ut nihil omnino Deo nostro preponamus: de illo magnifice sentiamus, honorifice loquamur: eumque priuatim & publice colamus & celebremus. Proximi autem Dilectio quid requirat, regulis his duabus exprimitur: Quod ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias. Item: Omnia quaecumque vultis ut faciant vobis homines, ita & vos facite illis. Hac est enim Lex & Propheta. Nullum opus specialiter hic ponitur: Charitas enim virtus est omnium perfectissima, non habens determinatum opus: quippe quae omnia patitur & facit quaecumque potest. Caterum non est, ut aliunde quam ex teipso, horum verborum (Diliges proximum tuum, sicut teipsum) interpretacionem petas. Si te quispiam contumelia, iniuria, aut damno aliquo affecit, male & iniuste eum tecum egisse indicas. Si esuristi, sitisti, nudus aut oppressus fuisti: denique, si vel in fauam cecidisti, statim aliorum implorans opem, alios te iuuare, tibi que succurere voluisti: fuerat igitur idem tibi quoque vitandum & faciendum. Itaque ne ambiguitas vlla apud te sit, rectene an secus feceris, Conscientia tua adhibe testimonium: ex quo tanquam libro perperam abs te facta manifeste cognosces. Quod quidem Conscientia testimonium tunc magis se prodat, cum ad Decalogi precepta temet diligentur examinaueris. Sunt & flagitia pleraque, septem veluti capitibus comprehensa: ut sunt, Superbia, Gula, Auaritia, Ira, Inuidia, Luxuria, Acedia. Opera autem misericordiae, quae a nobis requiruntur, omnibus hominibus naturaliter nota sunt. Beatitudines vero quas Christus D. N. docuit, ex Evangelio didicimus. Cum in his te diligenter exercueris, & rite tecum cuncta expendaris: totum te conferes ad Dominum Deum tuum, cui peccasti, dicens: Peccavi

a. Paral. 36.

super

super numerum arena maris, Domine Deus meus. Confundor & erubescō lenare faciem meam ad te: quoniam iniquitates meae multiplicatae sunt super caput meum, & delicta mea creuerunt vsque ad caelum. Non intres in iudiciū cum seruo tuo Domine. &c. Remittes, & ex animo, si quis te offendit aut lesit: & si quispiam aliquid aduersum te habuerit, dabis operam omni diligentia, ut ei reconcilieris. Hinc te Sacerdoti, Christi Vicario, cui ille in terris, fide interim cor tuum verè poenitentis purificans, ligandi atque soluendi munus tribuit, ostendes. Neque verò existimabis, cum vulgari homine tibi negocium esse: sed tali, qui legatione Dei fungitur: in quo posuit Deus VERBUM RECONCILIATIONIS. Sicut Apostolus Paulus scribit II. Corinth. v. Atque eam ob causam Absolutionis vocem ab sacerdote, non aliter (modo verè, & ex toto corde te peccatorum tuorum poenitet) expectabis, ac paralyticus ille, qui à Christo Iesu D. N. audiuit: Confide fili, remittuntur tibi peccata tua. Matthaei ix. O praclarum Dei beneficium hominibus communicatum! Vnde & turba, eodem Euangelista narrante, timuerunt, & glorificauerunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus. Et merito quidem. Qui debitor est Principis alicuius, & prorsus soluendo non est, nequaquam accipit debiti remissionem, nisi ab ipso Principe, vel eius vicariam potestatem habente. Quod si Vicarius ille debitori cognatus sit & faveat: gaudet debitor, nec modicam inde spem concipit, à debito se fore absoluendum: ita omnes homines debitores sumus Dei. In multis enim offendimus omnes: & omnino non sumus soluendo. Nemo autem debitum nostrum relaxare potest, nisi solus Deus. Sed hanc potestatem Pater Christo D. N. concessit: sicut ipse dicit, Pater non iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit filio: & per eum alijs

Psalm. 142.

Acto. 15.
Matt. 18.
Ioan. 10.Ioan. Ferus
in Matth.
cap. 9.

Iac. 3.

Ioan. 5.
1. Cor. 4.

Ecclesia ministris, & mysteriorum Dei dispensatoribus. Cum itaque Christus frater noster sit, eique omnia tradita sint à Patre: quis desperet? quis non gaudeat? quis non Deum laudet, quòd talem potestatem dederit hominibus? Nam & Christo, & per Christum alijs nostri similibus hominibus data est. Quorum, inquit, remisistis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt. Non hoc accipi debet, quasi homo proprie remittat peccata, sed quòd ostendat & confirmet à Deo esse remissa. Neque enim aliud insinuant Absolutionis verba, quam ab homine accipis, quàm si dicatur: Fili, confirmo tibi remissa esse peccata: annuncio tibi te propitium habere Deum. & quaecunque Christus in Euangelio suo tibi per Baptismum sibi insito & incorporato promisit, eadem nunc per me tibi annunciat & offert. Huius me testem habebis. Vade in pace. Quid ergo iucundius contingere posset homini, quàm de tanta tamq; magnifica Gratia certum fieri? Quod autem ad preparationem siue prameditationem attinet: sciendum, quòd qui per Confessionem coram Sacerdote Dei ministro, vita sua rationem redditurus est, conscientiam suam seria & diligenti prameditatione examinare, & Davidem imitatus, annuntiaturus iniquitatem suam, de peccato suo prius cogitare debet. Vt autem in uniuersum negligens & ignaua prameditatio in confessuro reprehensione non caret: ita anxiosa nimis & morosa, noxia & pernicioza esse solet. Sufficit, ut talis sit prameditatio, qualem in re seria & valde utili adhiberi decet.

IOAN. 20.

Pfal. 37.
Ex institutione ad pietatē. Christ.
Concilij Prouinc.
Moguntini,
an. 1549.
edita.

Quo-